
YOLA TALEBE OLMAK

YOL, GERÇEK VE YAŞAM BEN'İM...

ALL SAINTS MODA

Mana Çalışmaları 1

Rev.Dr.T.Üçal

1.Yol

2.Talebelik

3.Temel prensip

4.Problem

5.Müjde

6.Tanrı'nın işi

7.Kilise ve önderlik

8.Tanrı'nın krallığı

Giriş

Dünyamızda o kadar çok ve çeşitli inançlar vardır ki, bazen bunların arasında kaybolmak ya da karar verememek gerçektende doğaldır. Diğer taraftanda kendi içinde yaşadığımız, büyüdüğümüz toplumların sürekli bizlere doğru olarak öğrettikleri bir başka gerçekliktir. Bu nedenle bazen de bir takım şeyler bize ne şekilde anlatıldı ise ya da ne şekilde gösterildi ise, bu şeyler artık bizim gerçek olarak bildiklerimizdir.

Mesih İsa, ne yazık ki, bizim toplumumuzda da başka toplumlarda da ilk yüzyıldaki yaşadığı çevresine sunduğu öğretileri ve yaşamından çok uzaklara taşınarak ele alınmış bir kişiliktir. Üstüne dinler ve mezhepler kurulduğu halde, Mesih İsa'nın esas kurtuluş müjdesinin bütün insanlık için bir mana müjdesi olduğu bir türlü net bir biçimde algılanamamış ve toplumlara da anlatılamamıştır.

Aslında Mesih İsa'nın öğretisi, var olan Yahudi inancı üstüne yükselen biraz ezoterik, biraz mistik ama asırların derinliklerindeki “ilahi kollektif bilincin” Yaratanla olan bağından kaynaklı esaslı bir öğretilerdir. Bu nedenle bu öğreti daha çok “Yol” adı ile anılan bir “mana yolu” öğretisidir. ***Elçilerin İşleri 24:14***'de Pavlus kendisine yapılan suçlamalara cevap verirken şu sözleri söylemektedir; ***“Bununla birlikte, sana şunu itiraf edeyim ki, kendilerinin tarikat dedikleri Yol'un bir izleyicisi olarak atalarımızın Tanrısı'na kulluk ediyorum. Kutsal Yasa'da ve peygamberlerin kitaplarında yazılı her şeye inanıyorum.”***

Her bir samimi okurun ilk yüzyıl Yahudi dünyası üzerine az da olsa bir araştırma yapmakla kolaylıkla görebileceği gibi, gerçekten de Mesih İsa bugün “hristiyanlık” adı altında şekillenmiş bulunan inanç ve mezheplerin ve hatta bu inanç ve mezheplerin bir çok uygulamasının kurucusu değildir. Bütün insanlığın kurtuluşu için kendini ortaya koyan Mesih İsa, herşeyden önce bir Yahudidir ve Tevrat ve Peygamberlik yazıları üzerinde bir yaşamın samimi izleyicisidir. Yüceler Yücesinin işaret ettiği Mesihî düzeyin sahibi ve işaretçisi olarak dünyaya gelmiştir. Bu Yuhanna İncili içinde İsa'nın kendi ağzından açıkça belirgin kılınmaktadır. İsa Mesih şöyle der: ***“Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlarıdır”-Yuhanna 17:3.*** Ve yine İsa Mesih geliş amacını ***“Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim”-Yuhanna 10:10*** sözleri ile açıkça ilan etmektedir

Bütün bunların ışığında Mesih İsa'nın geliş nedeni insanlığı esas yaradılış amacına geri döndürebilmek içindir. Çünkü insan esas olarak Yaratan'a suret olmak için yaratılmıştır. Ve bu amacında yaşaması demek Tanrı egemenliğini varlığından bütün insanlığa ışıltması demektir. Bu da insanı Mesih'te ve Ruh'ta Tanrı'ya mabet kılacak bir bol yaşamdır. Bol yaşama...

Yol

Yolların çeşitliliği

Dünyada yaşayan her bir insanın kendine özgü bir düşüncesi vardır. Dolayısı ile bu düşünce çeşitliliği algı, anlayış, inanç ve yaşam biçimlerinde de çeşitliliğe yol açar. Bu gerçeğe rağmen insanlık dünyası yinede belli düşüncelere, algılara, anlayış, inanç ve yaşam biçimlerine göre şekillenmiş ve yol çeşitliliği içinde kendince tek yol algısına kanalize olmuştur. Kısacası insanların algı, anlayış, inanç ve yaşam biçimleri kategorize edilmiş ve bir çok yollar, bir çok düşünce ekolleri, bir çok inançlar ve bir çok kültürler dünya sahnesinde, kendilerince tek yol algısında yerlerini almak durumunda kalmışlardır.

Oysa çeşitlilik, farklılık, farklı anlayış, algı, düşünce, ifade insanın olduğu her yerde, her düşüncede, her yolda vardır. Hatta aynı düşüncede, aynı yolda, aynı inançta olduklarını düşünenler bile aslında bir çok ayrıntıda birbirlerinden oldukça farklı yerlerde, farklı bakış açılarında, farklı düşünce içindedirler. Fakat çoğu zaman bunun farkında bile değillerdir ya da daha kötüsü farkında olmaktan korkarlar.

İki ana yol

Mana açısından bakıldığında ise, bütün insanlığı iki ana yol üzerinde değerlendirmek mümkündür. Bu yollardan biri acılar yolu, bir diğeri ise mana yoludur. Acılar yolu, yalnız kendi çıkarı için alma arzusunu öne çıkaranların yoludur. Mana yolu ise, karşılıksızlık ilkesinde hep vermeyi öne çıkaranların yoludur. Bunlardan ilki anlık hazın yoğun olduğu bir yol olması açısından daha etkindir. Dünya tarihi boyunca hep bu yoldaki insanlar dünyayı yok olmanın eşiğine taşımış, hırsları, nefretleri, kinleri, kıskançlıkları hep insanlığa acılar getirmiştir.

İkinci yolda ise aslında anlık değil tamlık bir haz algısı söz konusudur. Fakat böylesi bir yaşama hazzı belli bir süreç, bir olgunluk, bir içsel olma durumu gerektirdiğinden dünyada bir çok insan için bu ikinci yol aslında zor bir yoldur. Ve belki de bu nedenle bu yolu seçenler azdır.

Acılar yolu

Acılar yolunda yaşayan bir çok insan aslında durumlarının farkında bile değildir. Hatta onların bir kısmı oldukça dindar, inançlı kişilerdir. Mana ile oldukça yakından ilgilenenleri de vardır. Dini, mistik, ezoterik konularla ilgili olduklarını açıkça söylerler. Hatta bilgi düzeyinde de belki bir çok bilgilere sahiptirler.

Bütün bunlara rağmen bu kişiler sadece öğrenci-yani öğrenen, bilgi biriktiren ve hatta bu bilgileri ile gurur duyan ve kendilerinin olmuş olduğunu ileri süren kişilerdir. Onlar aslında bütün bu hal içinde hala “acılar yolundadırlar”. Çünkü yaşamları her ne tür de bir yaşam olursa olsun, bu yaşamlarını kendi benlikleri için alma arzusunda sürdüren insanlardır. Onlar geniş kapıdan girmeyi sadece bir şeyleri öğrenme ve öğrendiklerini de çoğunlukla sadece kendi benlikleri için kullanma arzusunda olan kişilerdir.

Benlik için alma arzusu dünya üzerinde bir çok insan için zaten adeta bir olmazsa olmazdır. Bu nedenle alma arzusu bir anlamda birçoklarının tercih ettiği geniş kapıdır. Oysa bu kapı uzun vadede kişiyi hüsrana, hayal kırıklığına uğratabilecek olan kapıdır.

Mana you

Mana yolunda yaşayanların genel tavrı arayıştır. Onlar içselliklerinin açlığında varolma gayelerinde arayış içinde olan insanlardır. Bu kişiler var oluşlarının nedenini sorgularlar ve yaşamın amacının sadece yaşamak olmadığı düşüncesi içindedirler. Her ne kadar dinler ve inançlar bir yere kadar mana yolculuklarında yanlarına eşlik de etse, kültürlere sıkışıp kalmış dar alanları ile ve bir çok sorulara cevap veremeyişleri ve hatta sorgulamaya engel çıkarmaları nedeni ile dinler ve inançlar onları yarı yolda bırakırlar.

Mana yolunda yaşayanlar Yaratan içinde olduklarının ve Yaratanın da kendi içlerinde olduğunun azıcıkta olsa farkındalığında olan ve bu olguyu kavrama yolunda, karşılıksızlık ilkesinde, egolarının üstüne çıkarak vermeyi becerebilen kişilerdir. Bu noktada karşılıksızlık ilkesinde vermeye başlamaları da onları farkında olmadan Yaratan'a suret olmaya doğru çeker. Zaten bütün evren, bütün yaratılmışlık bir karşılıksız sunumdur. Yaratan ile yaratılan arasındaki o bütünlük hareketliliği bu sayede yani karşılıksızlık ilkesinde verme sonucunda kişide açılır. Ve kişi artık mana yolu yolcusudur.

İkiyi bir yapma

Yollar her ne kadar çok çeşitliyse de ve insanlar her ne kadar kendi dahil oldukları yolları herkesin dahil olması gereken tek yol olarak düşünselerde aslında yukarıda belirttiğimiz gibi mana açısından baktığımızda iki temel yol insanlığın önünde uzanıp durmaktadır. Bunlardan biri karşılıksızlık ilkesinde verme yolu ve diğeri kişinin kendi benliği için sürekli alma yoludur.

Yine mana açısından baktığımızda, bütün insanlığın içselliğinde aşama kaydetmesi ve insanlığının farkındalığında insan olarak esas yaradılış gayesine dönüşüp değişmesi için ikiyi bir yapması esastır.

Bu kavram, her ne kadar karmaşık gibi görünsede aslında kişinin ikiyi bir yapması, kendi içindeki çelişkilerden, gri alanlardan, çıkar için sürekli fikir değiştirmelerden kurtulması, kutsal yalnızlığında kendi olduğu gibi olabilmesidir. Mecaz anlamda ifade etmek gerekirse bu hal adeta "bakireden doğma" olarak da ifade edilebilecek bir haldir. Bu halin kutsal yazılardaki ifadesi ile İsa'nın ağzından dökülen sözlerle tanımı ise "bir olma" şeklinindedir. İsa Mesih şöyle der; "**bizim gibi bir olsunlar**", "**hepsi bizim gibi bir olsunlar**", "**senin bende ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde bir olsunlar**"-(Yuhanna 17:17,20,22).

||

Talebelik

Düşünceyi yürekle birleştirme

Madde yaşamı içinde varlığın amacını sorgulamak ve bu amaç arayışı içinde hareket etmek kolay değildir. Öğrenci olmak, öğrenen olmak yeniden madde yaşamını yansıtan bir kişi olmak anlamındadır. Öğrenmek ve öğrenmek ve öğrenmek ama öğrenmek anlamında sadece düşüncenin doldurulması anlamındadır. Oysa düşünceye doldurulanın düşüncenin yenilenmesine yol açması için düşüncenin yürekle birleşmesi somuttan soyuta ve sonrada soyuttan somuta sürekli hareket halinde olması gerekir. Bunun içinde kişinin talebe olması gerekmektedir. Talebe yani talep eden, isteyen, arzu oluşturan, o herşeyin esası olan muhteşem Işığı arzulayan olması gerekmektedir.

Arzu, ışık ve kap

Talebenin arzu oluşturmaları tek başına yeterli olmayacaktır elbet. Çünkü arzu herşeyin özü ve açığa çıkmasına neden olan Işığı edinme arzudur. Işığı edinmek içinse bu ışığı içte açacak olan bir kabın yani yüreğin, mana yüreğinin de hazır olması gerekmektedir. İşte bu kabın hazır olması demek yüreğin “ben” düzeyinden “biz” düzeyine dönüşüp değişmeye başlaması demektir.

Mesih İsa'nın önderlik ve öğretişlerinde, saran Işık Kutsal Ruh'un rehberliğinde hazır olan yüreği şekillendiren her bir dokunuş, bu kabı ilahi bir kaba dönüştürüp değiştirerek kabın Mesih seviyesinde bir kap olmasına yol açar. Bu da mana yolunun esas doruk noktasına doğru hareketlilik halidir. Bu doruk noktası “bir olma, bütün olma” dır. **“senin bende, benim sende olduğum gibi, onlarda bizde bir olsunlar”- Yuhanna 17:20** halidir..

Acılar yolu Adem seviyesidir. Bu seviyedeki insan, kendi rızası için, kendi egosu ile, kendi içinde devinip duran, doğal haliyle insandır. Mana yolu ise Mesih seviyesidir. Mesih seviyesinde olan insansa, Yaratan'a suret olmak için yaratılmışlığının farkında olandır. Karşılıksızlık ilkesinde vermeyi yaşam edinmiştir. Ve bu durum İsa'nın “biz” dediği hali yansıtır. Bütünle bir olmuş insanı işaret etmektedir. Daha kısa bir tabirle daha önce de dediğimiz gibi “mana yolu” karşılıksızlık ilkesinde verme yoludur.

Din kavramı üzerinde

Mana yolu belli bir din ve inanç yolu değildir. Aksine din ve inançların üstüne çıkabilme halinde karşımıza çıkan “Yoldur”. Mana yolu, içselliğinde bu yola çıkabilmiş kişinin “Yaratanda yaratılmış yaratancık” olduğu farkındalığında, Yüceler Yücesi ile bütünleşmeye yürüdüğü yoldur.

Her ne kadar dünya, somut ve maddi yaşamı içinde çok yollara boğulmuş olduğunu düşünüyorsa da, aslında eğer varlık kavramı “ o tek başlatıcı üst olgudan” geliyorsa, soyutta ve maddi tanımlar üstünde “yol” tek olmalıdır.

İnsanın varlığındaki iyi ve kötü ve ikiyi bir yapma ile, iyi ve kötünden ortaya çıkacak olan tek sonuca “iyiye” taşımak bir anlamda bu tek olan “Yol'un” karakter özelliğidir. Bu karakter özelliğinde arayarak mana yoluna çıkan ve aramaya devam eden “talebe” almadan verme prensibinde dönüşüm ve değişimi içselliğinde yaşamaya başlar. Bu yürüyüş kişiyi yaratılış amacına dönüştüren ve değiştiren bir yürüyüştür. Bu yürüyüş, öncelikle içe yürüyüştür. Sonra için dışa yürüyüştür.

Bu yola yüzyılların derinliğinden bir çok kişi, düşünür, inanç kurucusu ışık tutmuş, öncülük etmiştir. İlahi kollektif bilinçte “kadim kutsal metinler” incelendiğinde de aslında asırların derinliklerinde, o “Yol” hep kendini gösterir. Ama sonra kültürler, gelenekler, madde, uygulamalar, acılar yolunda kendini yitirmiş insanlık, bu tek “Yol’u” hep gölgeler altında bırakır. Oysa Mesih İsa, işte tam da bu “Yol’a” işaret etmek için Galile’den Yeruslaim’e yürümüş ve “Yol’un talebeleri” için de bu yolda nasıl yürüneceğini yaşamı ile tarif etmiştir. Hem de bir din ve inanç içinden çıktığı halde, bu din ve inanç üstüne çıkararak ve hem de bir din kurmaksızın.

Yol’a talebelik

Mana yoluna çıkan bir çok insan farklı farklı din, inanç, düşünce, kültürden gelmektedirler. Onlar acılar yolunun, çıkar için almanın, Adem seviyesinin farkına varmış olan kişilerdir. Saran Işık kutsal Ruh’un insanlığa çağrısını kendi içselliklerinde hissederek yola çıkarlar. Onlar dünyaya tuz ve ışık olmaya yola çıkmışlardır. Bu kişiler ruhları Işığın kaynağına götüren Yol’u bulana kadar rahat etmeyecek olan kişilerdir. Onlar mana yolu yolcularıdır. Manaya talebelikten “Yol talebeliğine” ulaşana dek hiç durmadan, yılmadan, yaratılmışlıklarının amacını içlerinde açana kadar yürüyecek olanlardır. Yol talebeliği, **“Yol,gerçek ve Yaşam Ben’im”** -Yuhanna 14:6 diyen Mesih İsa’nın öğretiş ve yaşamını içte açabilmekle başlayan sade bir içsel yolculuktur. Bu yolculukta Yüce O’lan’a suret olma amacıyla yaratılmışlık algısı esastır. Bir anlamda Yol’a talebelik, ikiyi bir kılarak net, sade, bütün insanlığı kucaklayan ve her tür kaosu ıslah ederek bir yaşam sürme kararlılığıdır.

Talebelik için üç adım

Yol’a talebeliği yaşama indirgemek için üç adım önemlidir. Mesih İsa **“Ardımdan gelmek isteyen kendini inkar etsin, her gün çarmıhını yüklenip beni izlesin”-Luka 9:23** demektedir. Burada herşeyden önce mana talebesinin Yol’a talebelikte kendini inkar etmesi gerekliliği ilk adım olarak ortaya konmaktadır. Bu yukarıda değindiğimiz iki yoldan ilki olan “kişinin kendi benliği için alma arzusunu” terk etmesi talebidir. Kısacası kişi öncelikle bu yoldan vazgeçmelidir ki, mana yoluna doğru hareket edebilsin.

İkinci adım ise; “kişinin her gün çarmıhını yüklenmesidir”. Bunun anlamı kişinin kendi çıkarı için alma arzusunu bırakmasının getirdiği eksiklik hissini halledebilmesi, alışkanlıklarını terk etmeden kaynaklı zorlukları göğüsleyebilmesi, kendini inkarın kararlılığının getirdiği zorlukları, sorumlulukları taşıyabilmesidir.

Görüldüğü gibi bu iki adım kişiyi doğal olarak mana yoluna taşıyacaktır. Ama şimdi önemli olan üçüncü adımı da sürekli atabilir olmasıdır. Burada da yeni yaşamın, Yol’a talebeliğin rol modelini içe edinebilmesidir. Bu nedenle bize ilahi kollektif bilinçte sürekli kendini gösteren yolu işaret eden Mesih İsa’yı öğretiş ve yaşamını öğretilerimiz ve yaşamımız edinmemiz yani O’nu sürekli olarak izlememizdir.

Talebelik için üç disiplin

Kendini inkar etmek, her gün çarmıhı yüklenmek ve Yol’a Yol olanı izlemek ve bunu sürekli yapabilmek için elbette belli bir disiplin içinde olmak önemlidir. Kadim öğretiler doğrultusunda ilahi kollektif bilincin içinde yer alan bu üç disiplin oldukça

önemlidir. Bunlar; 1.Mana Rehberi-yani bir mana öğretmeni (hoca), 2.Mana Çalışma Gurubu (grup) ve 3. Mana Çalışmaları için kadim kutsal metinler (metin) dir.

Bu üç disiplin arzu, ışık, kap üçlüsünün sürekli Ruh'un teşvikinde döngüsünü, işlemlerini sağlayacak ve bizi içsel yolculuğumuzda yepyeni seviyelere taşıyacaktır. Yol, gerçek ve yaşamı kendi ile birleştiren Mesih İsa, kendisini özellikle Yol'a talebelikte tek "mana rehberi" olarak ifade etmektedir. Çünkü Yol, Yol'a Yol O'lan, hatta Yol'la bütünleşenle ve bu uğurda yaşamını bile feda edenle ancak yoldur. Bu nedenle dünya üzerinde kendini belli dogmaların, inançların önderliğinde görenler için bu tarz bir kendini ortaya koyma zaten söz konusu olamayacaktır.

O zaman burada "Mana rehberi" ancak ve yalnızca "Yol'a Yol O'lan'ın" ışıklarını doğru kanalize etmeye çalışan bir başka olgun talebeden başkası değildir. Bu "mana rehberi" rolünü üstlenen kişinin de esas ve tek mana rehberi olan Mesih İsa'nın yaşam ve öğretişlerinden ayrılmayan ve asla Yol' a talebe olmasından ödün vermeyen bir "talebe rehber" olması esastır.

İkinci disiplin olarak bahsettiğimiz gurup ise, İsa Mesih'in "**nerede iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, ben de orada aralarındayım**"-Matta 18:20 ifadesinde açıkça görüldüğü gibi manayı, ikiyi bir yapmayı, Yol'u talep eden, en az iki ya da üç kişiden oluşan guruptur. Gurupla kast edilen kalabalık, karışık çokluk değil, gerçekten manayı, var oluşun arka planını, sebebini, sonsuzda var olmayı, ilk başlatıcı nedeni, insanın kendi benliğinden ve egonun tahrip edici gücünden kurtuluş yollarını anlamayı, öğrenmeyi, bilmeyi talep edenlerden oluşan bir "mana çalışma gurubudur". Bu gurup organize bir gurup değil aksine gönüllü olarak bir araya özellikle mana rehberi eşliğinde mana çalışma amacı ile bir araya gelen gruptur. Grup mana çalışmaları için esas; "**dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır.**"-Matta 7:7 ilkesidir.

Üçüncü disiplin olan metinler ise, bizi aradığımız içsel gerçeğe ve yaradılışımızın esas gayesine taşıyacak olan metinlerdir. İlahi kollektif bilinci algılamamız, içselliğimizi Yüce O'lanla buluşturup Mesih seviyesinde "biz" olmamız için kadimden gelen içinde ilahi esinle anlam kazanmış yazıların bütünüdür. Ve bunlara bağlı farklı yorumlardır. Bütün bu metinler Ruh'un rehberliği ve İsa'nın mana önderliğinde bizi özgür kılacak olan, gerçeği bilmemiz için birer araçtır. Zira Mesih İsa; "**gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak**"-Yuhanna 8:31 demektedir. Ve aynı zamanda metinler üzerinde çalışmak, konuşmak, soru sormak, cevap aramak Pavlus'un "**Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz etmek**" ve "**bizim yüceliğimiz için belirlenen bu bilgeliği**"-1.Korintliler 2:6-8 anlayabilmemiz içindir.

Talebelik için bu üç disiplin, yaşam boyu kişinin kendi içsel taşını yontması için önemlidir. Ve maddenin geniş kapısı yerine mananın dar kapısından geçip sonsuzluk yolcusu olduğu farkındalığında insan, varlık alemindeki esas yerini ancak Yol'a talebeliğinde kendi çapında da olsa algılamaya ve kendi içselliğinde zaten var olan aydınlanma noktasına ulaşmaya başlayabilecektir.

Talebenin sorumluluğu

Kaosu ıslah etme Tanrı'ya suret olmanın bir sonucudur. Yol'a talebeliğe çıkmış mana talebesi, eksiklikleri farketme, her tür düzensizliğin üzerine yürüme ve Mesih İsa'yı içseliğine giyinmiş olmanın tamlık algısında bir anlamda suret olma görevini tamamlama sorumluluğundadır. Fakat bunun öncelikle kendi içselliğinde uygulaması gerektiğinin de

bilincindedir. Önce kendi eksikliklerini, kendi içselliğinin kaosunu halletme gayretinde olmalıdır. Sonra elbette durmaksızın çevresindeki kaosa yürüyecektir.

Hiç kuşkusuz “Yol O’lan” tamamlamaya geldiğin söylemiş ve mana açısından bakıldığında gerçekten de bugüne kadar birçok inanca, dine, doktrine kaynak ve tartışma konusu olmuştur. Ve bütün bunların bağlamında Yol’un sahibi ile bütünleşen İsa, Yol’la bütünleşmeyi bize göstererek bir anlamda “mabet olgusunu insana” taşımış ve görevini tamamlamıştır. Yaşamı, öğretisi ve kurtarışı üzerine her ne kadar mabetler, farklı farklı mezhep isimleriyle bir takım inanç yolları inşa edildiyse de kökünde O, sadece Yol’a Yol olmuş, ve temelde üzerine hiç bir şeyin inşa edilemeyeceği “insanın kendini bilme” mottosunu yüreklere yazmıştır.

Yol’un talebesi olan bizlere de düşen, maddi dünya içinde merhameti, yani kaosu ıslah etme anlamına gelen merhameti, suret olma düzeyinde ve elbette Ruh’un rehberliğinde sürekli olarak yaşamımızda uygulamaktır. Evrenin yaratılışı ve işleyişinde kaos ve kaosun ıslahı birlikte işler ve evren genişleyerek böyle bir işleyişte sonsuza doğru hareket eder. İnsanın içselliğinde de yaşamında da böyle bir hareketlilik, genişleme ve sonsuza doğru hareketlilik halidir.

|||

Temel Prensiptir

Diri su kaynağı

Yazılara göre İsa Mesih; **“İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın. Çünkü Kutsal Yasa’nın ve peygamberlerin söylediği budur.”- Matta 7:12** demektedir. Talebe yaşamının temel prensibinde, bu etkin olmadıkça talebelik tam bir talebelik düzeyinde değildir. Ama bunun için acılar yolundan mana yoluna geçmiş olmak, Yol’u edinmek esas olmalıdır. Buna biraz daha mecaz tabirle İsa’yı giyinmek de demek mümkündür. Çünkü burada İsa, bir dinin kurucusu ya da bir takım dini anlamlandırmalar arasında kaybolmuş bir kurtarıcı değildir.

Maalesef tarih içinde yazılanlardan öğrendiğimiz kadarıyla imparatorluklar, kültürler sahip oldukları güçlere güç katmak amaçlı herşeyi kullandıkları gibi İsa’yı da kullanmışlar, Mesih İsa’nın yaşam ve öğretileri üzerine kendi algı ve çıkarları doğrultusunda bir takım dinler ve inançlar kurmuşlardır. Esas olarak İsa evrenselidir. Dinin anlattığı Mesih İsa evrensel Mesih değildir. Daha önce de dediğimiz gibi dar alanda dogmalara sıkıştırılmış, kültürlerce şekillendirilmiş bir İsadır. Oysa Matta, Markos, Luka ve Yuhanna metinlerinde anlatılan İsa; **“kendisini izleyecek olanların içinden diri su ırmaklarının akacağı”-Yuhanna 7:38** söylenen dinler üstü, evrensel İsa’dır. Akan bir su ırmağı, diri su, yaşam veren sudur. Bir anlamda bu mecaz ifade, çok insana yaşam kaynağı olabilecek, kap kap, bardak bardak su sağlayacak bir kaynağa işaret etmektedir. Burada özellikle dikkat edilmesi gereken nokta bu diri su kaynağının bir çok insana yaşam olması noktasıdır. O zaman bu benzetmede çok önemli bir öğreti olduğuda muhakkaktır.

Temel prensipte yaşam ve sonuçları

Mesih talebesi, Mesih İsa’da Yaratan kaynağından içtikçe, Ruh’un yönlendirilmesinde, kendisine gelen birçok insan kardeşine Mesih’ten gelen yaşam suyunu sunabilecek

demektir. Fakat dikkat edilirse dipdiri, taptaze su ırmakları kendi akışındadır. Bu kendiliklerinden akan özgür sular, insanlara gidecek değildir. İnsanlar diri su ırmaklarına gelirler. Bu nedenle Mesih'i müjdelemek dışı değil içedir. Kişinin kendi içselliğinin diri su ırmağına dönüşüp değişmesidir. İçe ulaşma ve kişinin kendi içselliğinde diri su ırmakları oluşmasına neden olabilmelidir.

Mesih İsa'nın talebelerine öğrettikleri, Yüceler Yücesinin Mesih İsa'nın kendisine sunduğu mana programıdır. Mesih İsa'nın talebelerine sunduğu bu mana programı her ırktan, her milletten manayı arayıp duran her bir insan içindir. Çünkü Mesih İsa'nın varlık nedeni manayı içsellikte tamamlamaktır. O'nun varlığı Ruh'un yönlendirilmesinde arayanı aradığına kavuşturmak içindir. Bu kavuşma kişinin her tür içsel kölelik kabuklarını kırabilmesine yol açar. Kabukların kırılması ise kişinin içselliğinden diri su ırmaklarının akmaya başlaması demektir. Bu da etrafındaki her bir insan kardeşine eğer o kardeş talep ederse yaşam suyu sunabilmesi anlamına gelir. Bu ilahi program müthiş bir evrensel dönüşüm değişim programıdır.

IV

Problem

Amaçsızlık

Günümüzün en büyük problemi amaçsızlıktır. Evet, maddi yaşam içinde, dünyayı kazanma peşinde herkesin bir amacı olduğu bir gerçektir. Ama bir anlamda arkasından koşturulan bütün bu amaçlar anlık amaçlardır. Bu nedenle çoğu zaman tamlik arayan yürek için, yüreğin mana arayışında gizli bir amaçsızlık yerini alır. Bu da yaşamın her anında mutsuzluğa bir davetiyeden başka bir şey değildir. Pavlus, Timoteus'a yazdığı mektupta "**Sense benim yaşam öğretimi, davranışımı, amacımı, imanımı, sabrımı, sevgimi, dayanma gücümü..yakından izledin**"-2.Timoteos 3:11 demektedir. Bu sözlerde Pavlus'un kendi içselliğinde esas bir amacı olduğu ve onunla yaşadığı oldukça açıkça görülmektedir. Ne yazık ki, bu dünyadaki bir çok insan kardeşimiz için ve bizler için çoğu zaman bu böyle değildir. Yaşam amacının bilinmemesi de bir trajediden başka bir şey değildir.

İnsanları sabah uyandığında yatağından kaldıracak esas güç, o kişinin bir amaca sahip olmasıdır. Peki, gerçekten insanı sabah uyandığında ayağa kaldıracak, yatağından heyecanla çıkmasını sağlayabilecek o güç, o amaç nedir? Bu inanın çok önemlidir. Mesih İsa, bu amacın ne olması gerektiğini Tevrat'ın şu önemli cümleleri ile dile getirmiştir; "**Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin...Komşunu kendin gibi seveceksin.**" Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır."-Mt.22:35-40. Ayrıca Pavlus Timoteus'a yazdığı mektubunda da "**Mesih tanımının üstün değeri yanında herşeyi süprüntü sayıyorum**"- Filipililer.3:7-11 diyerek yaşam amacını Mesih düzeyinde bir yaşama taşımıştır. Ve yine Mesih İsa; "**Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir.**"-Mt.6:33 diyerek bütün talebelerine doruk noktasında bir amaç sunmuştur. Kısacası Mesih Talebesi günümüzün en büyük problemi olan amaçsızlığı amaca dönüştürüp değiştirmeyi başarabilen bir kişi olmak durumundadır.

En yüce amaç

Amacımız nedir? Eski Antlaşmada Yaratanın yüceliği için yaratıldığımız söylenmektedir. Bunu nasıl yapabiliriz? Mesih İsa'nın özellikle vurguladığı gibi, Tanrı'nın RAB'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla severek. Aziz Fransuva bir yerleşim yakınında, kırsal bir yerde dua ederken, arkadaşları imparatorun bu yerleşim birimine yaklaştığını ve onlarla imparatoru karşılamaya gelmesi için haber vermeye gelmişlerdi. Aziz Fransuva ise eline bir kağıt aldı ve Mesih İsa'nın **“Siz öncelikle O'nun egemenliği ve doğruluğu ardından gidin, o zaman bütün bunlar size verilecektir”**-Mt.6:33 sözlerini yazdı. Ve sonra bu kağıdı bir sopaya takıp arkadaşlarından birine verdi. Bu kağıdı verirken arkadaşına; “Bunu imparator geçerken uzat alıp okusun” dedi.

İmparator içinde esas yaratılma gayesi, Öz'ün yüceliğini açığa çıkarmak olmalıdır. İnsan çoğu zaman kendi egemenliği peşindedir. Oysa tek yapması gereken şey herşeyden önce evrenin yegane sahibinin görkemli egemenliğini aramaktır. Bu Fransuva için öyle olduğu gibi, imparator içinde de öyledir. Dünyada herşeyin yegane sahibinin, Işık kaynağının dostu olmaktan daha üst ne vardır? Elbette yoktur. Soluğumuzun sahibi ile içli dışlı ve esaslı bir bağ kurmak, işte sahip olunması gereken en yüce amaç hiç kuşkusuz budur.

∨

Müjde

Müjde nedir?

Müjde, kelime anlamı ile iyi bir haber demektir. İncil kelimesi de aslında aynı anlamı taşıyan bir kelimenin şekil almış halidir. Peki, o zaman bu müjde, bu iyi haber nedir? Bir çoklarına göre bu “iyi haber”, bu “müjde”, İncil başlığı altında bir araya gelmiş yazılardan Matta'ya göre, Markos'a göre, Luka'ya göre, Yuhanna'ya göre yazılmış olan yazılardır. Onlar sadece “iyi haberin” bir anlamda kayıt altına alınmasıdır.

Pavlus, Galatyalılar'a hitaben yazdığı mektupta **“İster biz, ister gökten bir melek size bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona!”**-Galatyalılar 1:8 demektir. Bu ifadelerle göre Pavlus, esas müjdeyi ve bunun bilinmesini çok önemsemektedir. Demek, bir çokları maalesef “iyi haberin” esas olarak ne olduğunu bir türlü anlayamamakta ve hatta oldukça farklı değerlendirmektedir. Kimilerine göre müjde, iyi haber “yeni antlaşma-İncil” kitabının kendisidir. Kimilerine göre ise incil, beş noktayı içeren bir mesajdır. Kimilerine göre dört noktayı içeren bir müjdedir. Müjde'nin bunlara benzer bir çok tanımları vardır. Müjde, tarihin akışı içinde birbirinden oldukça farklı şekillerde algılanmış ve hala da öyle algılanmaktadır.

Bazılarımız bu iyi haberin Pavlus'un Yahudilere getirdiği haber olduğunu söylemektedirler. Bu bir anlamda doğrudur ama bu özellikle Pavlus'un kendi hizmeti için kendisinin söylediği bir şeydir. Esas olan “iyi haberi” bizim ne şekilde anladığımız ya da bizim ne şekilde yorumladığımız değildir. Esas olan bu “iyi haber” konusunda Mesih İsa'nın ne söylediğidir. Mesih İsa'nın söylediği ise bundan farklıdır. Luka'nın kaleme aldığı **Elçilerin İşleri 9:15'de** İsa şöyle demektedir; **“Bu adam (Saul adında Tarsuslu biri için, yani Pavlus için), benim adımla öteki uluslara, krallara ve**

İsrailoğulları'na duyurmak üzere seçilmiş bir aracımdır". Bu sözler Hananya'ya Mesih İsa'nın bir görünümü esnasında söylediği sözler olarak kayda geçmiştir. Bu ve benzeri yazılara bakarak bizim de net olarak söyleyebileceğimiz "İyi haberin", "Müjdenin" bir kitap, yazılar bütünü ya da belli bir doktrin olmadığıdır.

İyi haber "İsa-Yeşua(Tanrı kurtarır)" adıdır. Bu adın üzerinde taşıdığı bütün anlam, öğretisi ve yaşamı, müjdenin, iyi haberin İsa'nın kendisi olduğu gerçeğini bize sunmaktadır. Ve bu müjde, bu iyi haber önce öteki uluslara, sonra krallara(yönetenlere) ve sonra İsrailoğullarına duyurulmak üzere insanlığa sunulmuştur. İlginçtir ama bütün bilinenlerin ötesinde "iyi haber", "müjde", klasik söylemi ile İncil-Matta, Markos, Luka, Yuhanna başlıkları ile elimizde bulunan kitap değil İsa'nın-Yeşua'nın kendisidir. Müjde kişidir.

Doruk nokta

Bu anlamda yeni antlaşma, Yaratan ve Yaratılan insan arasında İbrahim'le yapılan o tek antlaşma, İsa'da doruk noktasına ulaşmakta, tam olarak insana taşınmakta ve yepyeni haliyle insanı Yaratan'a suret olma amacına ulaştırmış olmaktadır. Güvenme ve sadakat anlamı ile bu doruk noktasındaki içsel edinme-iman İsa ile başlar ve İsa ile tamamlanır. Ve arada herhangi bir isme yer yoktur.

Müjde'ye tanıklık eden İncil yazılarında "İsa" adı 604 kez geçmektedir. "Mesih" sözcüğü 40 kez, Rabbi (hoca-öğreten) anlamındaki Rab İsa ifadesi ise 2 kez geçmekte ve Mesih İsa 4 kez geçmektedir. Efendimiz Mesih İsa'nın öğretiş vermesi, talebelerine hitabı ise 1232 defa geçmektedir. Bütün bunlar bile esas "iyi haberin", esas "müjdenin" kim ve ne olduğunu bize göstermeye yetmektedir.

Bütün bunların ışığında "iyi haber-müjde" İsa hakkında bir şeyler bilmek, O'nun hakkında nerede doğduğu, nerede yaşadığı, kimlerle görüştüğü şeklinde bir takım bilgiler öğrenmek değildir. Bunları bilmek müjdeyi içimizde edinmek, içimizde hissetmek demek değildir. Bu tarz bir bilgiyi kötü olanda bilmektedir. İyi haber, Yaratan suretine dönüşüp değişmemiz için işaret edilenin gelip bizle bütünleşmek istemesi ve Tanrı'yı içsellikimizde edinmemize "Yol" olmasıdır. Bu İsa'dır. Mesih İsa kendisi de bunu açıkça şu sözleri ile ifade etmektedir; ***"Yol, gerçek ve yaşam Ben'im..Ben'im aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez"-Yuhanna 14:6*** ve aynı şekilde Mesih İsa ***"Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim"-Yuhanna 12:32*** demekle de yine müjdenin ne olduğunu açıkça belirtmektedir. Demek ki, açıkça İsa ismi Müjdenin ta kendisidir. Elbette bu sadece isim anlamında değil, aynı zamanda bütün içeriği ile adeta bizi Adem seviyesinden (kendi çıkarımız için alma) alıp Mesih seviyesine (karşılıksızlık ilkesinde verme) çekmesi ve Yüce O'lanla birleştirmesinden ötürüdür.

Gönülden gönüle

Elbette böylesine insanların içselliklerine hitap eden bir müjde her gönülde farklı farklı açılacaktır. Mesih İsa bazen, zenginlik içinde mutsuzluğuna çare arayan bir kişiye herşeyini satmasını söylerken, diğer taraftan da bir başkasına sadece dokunmakta ve görmesini sağlamaktadır. Ya da bazılarının sadece kendisine dokunması ile şifa bulunduğu görülmektedir. Bütün bu anlatımlarda herkese göre İsa'nın farklı algılanışları ve farklı işlemesi söz konusudur.

İşte bu nedenle müjdenin esası İsa'nın ismidir. Bu anlamda ne kadar bildiğimiz önemli değildir. Bu bildiğimizle ne yaptığımız önemlidir. Bir çok kereler İsa'dan bahsetmek, bir takım doktrinleri tekrarlayıp durmak ya da dindarlıkla övünmek doğrusu bir iş değildir. Önemli olan İsa'nın yani müjdenin, iyi haberin sizi ne kadar dönüştürüp değiştirdiği ve müjdenin ışıklarının ne kadar sizden ışıdığıdır.

VI

Tanrı'nın işi

Tanrının işi ne?

Kim bize işimizi sorarsa normal olarak yaptığımız iş her ne ise onu söyleriz. Çevremizdeki insanlarda çoğu zaman bizi yaptığımız işlerle, uğraştıklarımızla bir bütün olarak değerlendirirler ve konuşurlar. Özellikle insanlara faydalı işler yapıyorsak ve bir yolla insanların hayatlarına dokunuyorsak insanlar daha fazla bizler hakkında konuşur ve hatta hiç umulmadık yerlerde bizlerden bahseder dururlar. İyi işler yapmak, hem de karşılık beklemeksizin yapmak gerçekten de çok güzeldir.

Dünyanın bir çok yerinde bir çok ihtiyaç halinde insan kardeşlerimiz vardır. Onlara su sağlamak, yiyecek, içecek, ilaç, doktor ve daha bir çok şey sağlamak elbette çok önemli ve çok güzeldir. Özellikle savaşlar bitipte insanlar biraz daha kendilerine zaman ayırabildikleri dönemlerde İsa'nın müjdesini belki bir din, dogma ya da mezhep anlamında, belki de sadece samimi imanın ivmesinde dünyaya duyurmak amaçlı bazı kişiler dünyaya dağılmışlar ve yukarıda bahsettiğimiz ihtiyaçlara da yürekten destek olmaya çalışmışlardır. Öyle ya da böyle bunlarda hiç kuşkusuz inanan inanmayan insan kardeşlerimize dokunduğu için güzeldir, önemlidir. Fakat belki bazıları bu hizmetlerle birlikte İsa'ya talebeler yetiştirememiştir. Bazıları belki de böyle hizmetleri de yapamamışlardır. Bazıları belki İsa'ya yürekten iman ettiği halde hiç bir şey yapamadığını düşünmektedir. Bazıları ise yüzlerce insana müjdeyi duyurdukları ile övünüp durmaktadır.

Efendimiz Mesih İsa'nın yaşamına baktığımızda O'nu az sayıda talebeleri ile birlikte toplumun içinde yürürken görürüz. Esasında gerçek olarak İsa ismini yüreğine almış herhangi bir kişinin yaptığı ya da yapmadığı her şeyde Yüce O'lan'ın hoşnut olduğu ilginç bir gerçektir. Bu aynı zamanda lütufla sunulan “yepyeni bir yaşamın'da” bir getirisidir aslında. Evet, burada şaşırarak herhangi bir şey yoktur. Sadece bulaşık yıkayan bir hanım bile aslında Işıқта işlemektedir. Bir anlamda ev toplamak, bulaşık yıkamak bile Tanrı'nın işini yapmaktır. Bunun yegane şartı İsa'yı içe edinmektir.

Gün içinde az dua eden bir kişi ile çok dua eden bir kişi arasında aslında o kişinin kendine has aldığı manevi hazzın dışında bir fark yoktur. Her ikisi de İsa'yı edinmenin hazzında aslında Tanrı işini yapmaktadırlar. Burada Mesih İsa'nın diri olmasının insan içsellğine verdiği dirilik, heyecan önemli bir ayrıntıdır. **Yuhanna 6:28-29**'da şu sözler yer almaktadır; **“Onlar da şunu sordular, ‘Tanrı'nın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız?’ İsa, ‘Tanrı'nın işi O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir’ diye yanıt verdi”**. Görüldüğü gibi bu nedenle Mesih İsa'da olan, O'nu içsellğinde açan kişi her ne yaparsa yapsın Tanrı'nın işini yapmış olmaktadır. Yani Tanrı'nın işi, Mesih adına, doktrinler ya da dogmalar adına, mezhepler, inançlar adına oraya buraya koşuşturmak ve hiç durmaksızın sürekli kendini bir iş zihniyetiyle meşgul etmek değildir.

Böylesi bir inanç temeli üzerinde yapılan hiç bir iş içinde bir karşılık beklemek söz konusu olacak değildir. Çünkü lütufla içe alınan İsa, içte oluşan Mesih seviyesinde karşılıksızlık ilkesinde bizde evrensel ve ilahi işin tamamlanmasını sağlamıştır.

Burada zaten işi yapmış olan Yüce O'lan'ın kendisidir. Güneşi üzerimize doğuran, bize nimetler sunan işinin tamlığını da bize sunmuştur. Markos'a göre İncil'de şu sözlerde bu duruma işaret etmektedir; **“İsa onlara şöyle karşılık verdi: ‘Tanrı’ya iman edin. Size doğrusunu söyleyeyim, kim şu dağa, ‘Kalk, denize atıl!’ der ve yüreğinde kuşku duymadan dediğinin olacağına inanırsa, dileği yerine gelecektir”**.-Markos 11:22-23. Kısacası Mesih İsa'nın bizde yaşaması, yaşatılması ve Işıklar Babasının ışıklarının bizde ışması ve bizden ışması Tanrı'nın işinin bizde tamamlanmasıdır.

Bunun dışında Yol Talebesinin yaptığı ve yapacağı herşey lütufla Yaratan'dan karşılıksız aldığı, lütfun sevincinde karşılıksız vermesidir. Zira bunların hiç birini yapmasa bile İsa'yı, yaşamını, öğretilerini, kurtarışını içselliğinde açmış kişi bununla yazılarda da ifade edildiği gibi zaten Tanrı'nın işini yapmış kişidir. **Yuhanna 14:15** bu konuda zaten son noktayı koymaktadır; **“Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz”**. Tanrı işini zaten İsa'yı içe edinmekle yaptığımı göre istediğim gibi yaşarım, tembel tembel otururum, mana yoluna ihtiyacım olmaz demenin samimi Yol Talebeleri için mümkün olmayacağı da oldukça açıktır.

Barıştırma hizmeti nedir?

İnsanlığın var oluşundan bu yana yaşam koşullarına, ekonomik, kültürel arka planlara bağlı olarak hep ayrılımlar, birbirinden kopmalar ve dolayısı ile çekişmeler, savaşlar olmuş ve olmaya da devam etmektedir. Fakirler, zenginler, patronlar, köleler hep bir çok farklı düzeyde insanlar öyle ya da böyle bir noktada birbirlerinin karşısında yer almıştır. Bu gerçeklerin ışığında, dünyanın her yeri için en büyük sorunlardan birinin de ayrılma, insanların birbirlerinden kopma sorunu olduğunu söylememiz hiç de güç olmayacaktır.

Evet, ayrılma vardır, çekişme vardır, kavga vardır. İnsanların ne yapıp yapıp barışmaya, barıştırılmaya ihtiyaçları vardır. Bu nedenle barışma ve barıştırma herhalde dünya ve insanlık için hiçte küçümsenecek bir hizmet değildir. İnsanlar ancak bir oldukları zaman gerçek anlamda insanlıklarının şuuruna varabilecekler, yaşamlarından haz alabileceklerdir. Yaşamının farkına varmak, birlik ve dirlik içinde, kimsenin kimseden korkmadığı, herkesin birbirine yardım ettiği bir dünyada söz konusudur. Peki, acaba bunu gerçekleştirebilmek mümkün müdür? Böyle bir birliğin adımları nasıl atılabilir? Herşeyden önce hedefe tam ulaşılmasada adım atmak oldukça önemlidir. Aslında bu nedenle dünyada bir çok toplantılar yapılmaya çalışılmaktadır. Ama buna rağmen her geçen gün, hem de medeniyette çok çok ileriye adımlar attığımızı söylediğimiz günümüzde her gün dünyada binlerce insan kardeşimiz öldürülmekte, yerlerinden edilmekte, aşağılanmakta, düşünceleri, inançları, kültürleri, ırkları yüzünden yok edilmeye çalışılmaktadır. Bu dehşettir.

Bu sadece dünyanın bir yerinde değil, bir çok yerinde böyledir. Doğu, batı, kuzey, güney kan ağlamaktadır. Bazı zengin ülkelerde ise insanlar insanları hiç yoktan sebeplerle yok etmektedirler. Bütün bu sorunların arkasında bağışlamama gibi oldukça derin bir yara yer almaktadır. Elbette başka etkenlerde olabilir ama bağışlamama en büyük

etkendir. Yani bir başka deyişle “barışma ve barıştırma” hizmeti ancak “bağışlamanın” yaşama indirgenmesi ile mümkün olabilecek önemli bir hizmettir. Özellikle Mesih İsa’nın bu konuya çok defa değindiğini görmemiz mümkündür. Dünyada bir çok konferanslara katılabiliriz. Devlet insanların bir çok demeçler sunduğu toplantılara gidebiliriz. Fakat insanlar gerçek anlamı ile bağışlamayı içlerine edinmedikçe barışmanın gerçekleşmesi mümkün olamayacaktır.

Bu kişinin kendini affetmemesinde bile yaşanabilecek bir durumdur. Özellikle karşılıksızlık ilkesinde bağışlama öğrenilmedikçe barış ve esenliğin gelmesi söz konusu değildir. Bu nedenle İsa yürekler için bir anahtar konumundadır. Unutulmaması gereken öğretilerinden biri “çok bağışlananın çok bağışlayacak” olmasıdır. **2.Korintliler 5:16-21**’de şöyle demektedir; **“Bu nedenle, biz artık kimseyi insan ölçülerine göre tanımıyoruz. Mesih’i bu ölçülere göre tanıdıksa da, artık öyle tanımıyoruz. Bir kimse Mesih’teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.** Kısacası insan ölçüleri çabuk kırılan, alınan, bağışlamayan ve daha bir çok olumsuz davranışı içeren ölçülerdir. Oysa Mesih’te bize sunulan ölçüler “mantık üstü” diyebileceğimiz insan ölçüleri üstünde “üst akla tutunulan” yani Yaratan’la yaşanan bir yaşama göredir. Zaten eski şeylerin geçmesi, her şeyin yeni olması ve yeni yaratık olmamızda hep insan ölçüsünden bakmamamızla bağlantılıdır.

Maalesef, şu anda neredeyse bütün dünya bölünmüş bir durumdadır. Tanrı’nın sevgi olduğu ve İsa’nın sevgi olduğu her ne kadar soyutta kalsa da aslında somut içindir. Yani Tanrı’nın sevgisi ve İsa’nın sevgisi yaşamlarda yaşandıkça sevgidir. O zaman Yol talebeliğini yaşama indirgeyen Işık talebeleri sevgide Mesih bedenini oluştururlar. Bu beden manada birliği oluşturacağı için “birlik” tanımının aslıdır. Çünkü bu bedeni oluşturanlar öğretilerine göre İsa ile “kendi benliklerine” ölmüşler ve “Yaratan benliğine” bir anlamda “benliksiz” olarak doğmuşlardır. Böyle bir bedende artık kadın ve erkek, Yahudi ve Yahudi olmayan, köle ya da köle olmayan farkı yoktur. İsa gibi düşünüp, konuşup yazı yazan zaten saran Işık “kutsal Ruh’la” dolu olan kişidir. Ve barış, barıştırma, esenlik esas hizmetlerin en büyüklerinden biri burada kendiliğinden devreye girmiş olur.

VII

Kilise ve Önderlik

Kilise nedir?

Kilise dilimize eski yunancadaki “ekklisia” sözcüğünden gelmektedir. Bir topluluk ya da bir topluluğun toplandığı yer anlamına gelir. Buna karşın bu kelime günümüzde bir topluluğu ya da toplanma işlevini anlatmaktan ziyade “hristiyan inancı denilen bir inancın ibadethanesi anlamında” algılanmaktadır. Oysa kilise Mesih’i gönülden, samimi bir biçimde izleyen, yaşamını O’nun öğretilerine göre düzenleyen Yol talebelerinin tamamının oluşturduğu toplum için manevi manada kullanılan bir ifadedir.

Mesih İsa’nın yaşamı, öğretileri döneminde “Hristiyanlık” diye bir din yoktu. Mesih İsa’nın ağzından da bu kelime ya da yeni bir din kurduğu üzerine sözler duyulmadı. Mesih İsa’dan çok sonraları Mesih’in talebelerinin talebelerinden kaynaklı ve hatta birbirinden farklı yorumlar bir de imparatorlukların ve kültürlerin etkisi altında kalınca şekil aldı ve bu kurtuluş yaşamı, öğretileri dinleşmeye başladı. En kötüsü de özellikle Yahudilik içinde zaten hocalara göre var olan farklı yorumlar üzerinde kümeleşmeler, bu yeni dinin içinde de yer almaya başladı ve çağımızda da hala devam eden bir çok birbirinden farklı alt

inancıların, yolların oluşmasına neden oldu. Bu bölünmeler milletlere ve kültürlere göre hristiyan dinini herkesin kendi anlayışında yorumlamasına neden olduğu gibi daha sonra yönetme, sahip olma, iktidar sahibi olma gibi bir takım politik durumlara da yol açtı. İsa Mesih'in hiç istemediği, hiç öğretmediği şekillerdeki yaşamlar, algılar, çekişmeler ve sonunda acımasız savaşlar arka arkaya tarih sahnesinde yer aldı.

Bu nedenle orijinal haliyle İsa'yı, yaşam ve öğretilerini, müjdesini ve talebelerinden oluşan ve kilise denilen topluluğunu anlamak için onun yaşadığı zamanı çalışmak, anlamak ve yaşam ve öğretilerini buna göre çağımıza, yaşadığımız ortamlara taşımak oldukça önemlidir. Belki bunu yapmak bir çokları için dinden çıkmak gibi, hatta sapkın olmak gibi yorumlansa da bunu yapmalarının yegane kaynağının bilgisizlik ve yüzyıllardır öğretilmiş ve hala da öğretilmeye devam edilen politikayla iç içe geçmiş ve örgütlenmiş kilise anlayışı, kültürlere ve milliyetlere yedirilmiş, efsaneleştirilmiş ve renklendirip soyuttan somuta taşınmış dinsel öğretilerdir.

Bütün bunların ışığında yazılara dayanarak her şeyden önce kilise; 1.İsa Mesih'i yüreğine alan, yaşam ve öğretilerine bağlı olan ve izleyen herkesi içeren bir kelimedir. **“Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuş”-2.Kor.5:17** sözleri kiliseyi yani Mesih'e ait Yaratan'a yürüyen topluluğu oluşturan her kişinin nasıl kişiler olduğunu oldukça açık bir biçimde tarif etmektedir. 2.Bir başka anlamda da kilise, Mesih İsa tarafından içselliklerinde mana yoluna davet edilenlerdir. **Efesliler 4:1-6**'da yazan sözlerde kilise olan bu davetlileri ve ne tür kişiler olması gerektiğini gayet güzel bir biçimde bize anlatmaktadır. **“Bu nedenle, Rab'bin uğruna tutuklu olan ben, aldığımız çağrıya yaraşır biçimde yaşamınızı rica ederim. Her bakımdan alçakgönüllü, yumuşak huylu, sabırlı olun. Birbirinize sevgiyle, hoşgörüyle davranın. Ruh'un birliğini esenlik bağıyla korumaya gayret edin. Çağrımızdan doğan tek bir umuda çağrıldığımız gibi, beden bir, Ruh bir, Rab bir, iman bir, vaftiz bir, her şeyden üstün, her şeyle ve her şeyde olan herkesin Tanrısı ve Babası birdir”**. Burada kiliseyi (topluluğu) oluşturanların kim olduğu, ne tür kişiler olduğu, mana mabedinin köşe taşı üzerindeki bir taş, bir tuğla olarak ne tür özelliklere sahip olmaları gerektiği oldukça açık bir biçimde ifade edilmektedir. Ve herşeyden önce buradaki en büyük vurgu kilisenin yani Mesih topluluğunun tek olduğu vurgusudur.

Ashında İsa öğretilerini ve yaşamını ve müjdesini yerinde ve zamanında değerlendirip insana ve yaşadığı çağa taşıdığımızda İsa'nın müjdesinin bütün insanlık için olduğu açıkça görülebilir. Yahudi inancı üzerine çıkarak o dönemde Yahudi ve Yahudi olmayan herkese müjdesini (dönüşün-değişim) haykıran Mesih İsa, Yahudi kökenli olmasına karşın kendine **ait** bir din kurmamış, sadece insanlığı esas anlamı ile mana yoluna çağırmıştır.

“Söz, insan olup aramızda yaşadı”-Yuhanna 1:14 ifadeesinde Yuhanna'nın dile getirdiği gibi, ilahi sözün insanda açığa çıkması ve insanda bize ışması, gerçekten oldukça derin ve içrek anlamları, soyuttan somuta yani bizlere taşımaktadır. Mana yolu zaten bu noktada başlamaktadır. Bu noktada Mesih bedeninde yine manevi manada bir aile kurulmuş olmaktadır. **“Bedenin, yani kilisenin başı O'dur..”-Koloseliler 1:18** sözünde bu anlam nettir. İşte bu aileyi oluşturan her kişi birbirini tanısin tanımasın, farklı ırktan, kültürden olsun, olmasın hepsi “kilise” ifadesini oluşturan o manevi yapının bir tuğlası, bir parçasıdır. Ayrıca Markos 11:24'de **“duayla dilediğiniz**

her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir” demektedir.

Kısacası Mesih’e ait bu manevi mabette her bir ferdin önemi büyüktür. Bu fertlerin her biri Mesih İsa’da ilahi yetkinlikle donatılmış kişilerdir. Kadın ve erkek Mesih İsa’da kahinlerdir. Yine yazılara göre, yürek istemlerinde, Ruh’la ve birlikte dua eden kişilerin istemlerine cevap bulacakları açık bir biçimde söylenmektedir. Bütün bunların ışığında şu kaçınılmaz soru bizi beklemektedir; O zaman bütün bunlara bakılıp bina anlamında bir kiliseye gitmeye gerek var mıdır? Belki üye olmaya, bir dernekmiş, bir kulüpmüş gibi katılmaya değil ama, insanlara İsa’nın esas müjdesini farkettermek ya da üzerinde biraz olsun düşünmelerine yardımcı olmak için gitmek elbette önemlidir.

Yalnız burada söylenilmek istenilen, İsa’yı başa kakmak ya da başkalarına ne kadar yanlış bir yol izlediklerini söylemek için değil, ama gerçek İsa’ya, 1.yy’da bir anlamda bütün insanlık için kendini ortaya koymuş olan İsa’ya işaret için gitmek önemlidir. Ve o muhteşem Tanrı insan arasındaki var oluşta kendini gösteren antlaşmayı vurgulamak için gitmek gerekebilir. Birde belki de sizin gibi İsa’yı içlerinde açarak kiliseyi oluşturabilecek kişilerle bir buluşma, birlikte dua etme, ilahi söyleme, sohbet etme, teşvik alma ve teşvik etme için gitmek gereklidir. Ama bu ne bir tabu olmalıdır, ne de insani yapı olan görünen kiliseden bir medet ummak için olmalıdır. Tam tersine doğal, canlı ama tamamen kişiye özel olarak olmalıdır.

Bu katılımda yanımızdaki kişi ile antlaşmaya dahil olduğumuzu hatırlamak önemlidir. Şükran sofrasına katılımda da yine bu hatırlama önemlidir. Unutulmaması gereken şey dünyada ne önce, ne şimdi, ne de sonra barış, esenlik, sevgi üzerine konuşmacılara ihtiyaç yoktur. Tam tersine barışı yapacak, esenliği yaşayacak ve sevgiyi yaşamda uygulayacak kişilere ihtiyacımız vardır. Bir aile içinde çocuklar o ailenin fertleri ve birbirlerinin isteselerde istemeselerde kardeşleridir. Bu Yaratan yaratılan arasındaki antlaşma doğrutusunda ve mana yolu açısından gerçek bir kardeşlik topluluğudur.

Kilise yani Mesih’i izleyen talebeler kötü oldukları halde İsa kiliseyi sevmiştir. İsa, herşey iyi iken kiliseyi sevmiş değildir. O bir aile inşa etmeye gelmiştir. Bu bir aile birliği olmakla birlikte, bu birliktelik antlaşma sonucu bir birlikteliktir. Nasıl Mafya ve benzeri bir takım gruplar kendi aralarında bir antlaşma yaparlar ve ölümüne o antlaşmaya sadık kalırlarsa, nasıl bazı afrikalı gruplar arasında benzer antlaşma sistemleri varsa, İsa’nın akşam yemeği ile yaptığı da aslında benzer bir antlaşmadır. Ama farkı herkesin hayrına olması ve mana yolu için manada, gönülde yapılan bir antlaşma olmasıdır. Bu antlaşmanın temelinde Mesih İsa “bedenini” ve “kanını” ortaya koymaktadır. Beden “ekmekle” sembolize edilmiş ve kan ise “şarapla” sembolize edilmiştir. Ortaya konan madde yani bedensel yaşam ve yaşama hayat veren candır. Yaşam pahasına Yaratanla bir olma antlaşması vardır ortada. Sadık olmak hem de ölümüne sadık olmak esastır. Bu antlaşmaya tabi olanlar ölümüne sadık olma kararlılığında bu sembollerini yaşamlarında sürekli canlı tutmak durumundadırlar..

Ya önderlik?

Hiç kuşkusuz dünya için önderlik önemlidir. İnsanlar iyi bir önder arayışı içindedirler hep. Yalnız bu mana yolu için biraz farklılık göstermektedir. Çünkü elimizdeki yazılar ve anlatımlara göre mana yolunda Yaratanla bütünleşme düzeyine giderken önderlik somuttan soyuta önderliğe dönüşüp değişmektedir. Bütün bunlar İsa’nın öğretilerinde ve kutsal yazılarda bu şekilde tarif edilmektedir. Fakat ortada bir gerçek

vardır ki, İsa Mesih'i çok sevdiklerini ve İncil'e yürekten inandıklarını söyleyen farklı hristiyan mezheplerinden insanların çoğu İncil'in ve İsa Mesih'in önderliğe ilişkin söylemlerini anlamakta zorlanırlar. Bunun nedeni hiç kuşkusuz asırlardır bir anlamda kendi oluşturdukları gelenek ve görenekleri üzerinde devam eden dini kurum ve kuruluşların insanlığa sundukları önderlik tablolarıdır. Kısacası dini kurum ve kuruluşlar Mesih İsa'nın söylemlerinden ve dolayısı ile İncil'in tarif ve anlatımlarından oldukça uzaklaşmış ve kendi arzuladıkları sistemleri ortaya koymuşlardır.

Doğrusu asırlar boyu uygulandığı şekli "hristiyan önderliği" yazılarda yer almamaktadır. Kelamda İsa Mesih'in bu konu üzerindeki sözleri oldukça nettir. İsa Mesih **Matta 23:10'da "Kimse sizi "önder" diye çağırmasın, çünkü tek önderiniz var, O dan Mesih'tir"** demektedir. Bunu söyleyen kutsal yazılardır. İncildir. "Mesih İsa'yı seviyorum" ve "Kutsal yazılara inanıyorum" diyenlerin o zaman bu söylenen ve yazılara tam olarak kabul etmesi gerekmektedir.

Yine benzer şekilde **Markos 10:42-45** arasına bakarsak burada da İsa; **"Bilirsiniz ki, ulusların önderleri sayılanlar, onlara egemen kesilir, ileri gelenleri de onlara ağırlıklarını hissettirirler. Sizin aranızda böyle olmayacak. aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkarı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, hepinizin kulu olsun. Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi"** demektedir. Bu sözler oldukça açık ve nettir.

Mesih İsa'nın talebeleri arasında Yüceler Yücesinin Mesihinin önderliği dışında aslında bir başka önderlik ya da önderlik titri, bir başka önderlik düzeyi görülmemektedir. İhtiyarlar ,toplumun düzeni için "mana açısından rehberlik" için, Mesih talebeleri arasında düzeni sağlamak için, halk içinde yaşayan, halktan kişilerdir. Mesih'i yürekten ve samimiyetle izleyen ve halkın sevgi ve saygısını doğal yollarla kazanmış kişilerdir. Bu nedenle de ihtiyarlara doğal olarak manevi manada eşitler arasında birincilik hakkı verilmiştir. Fakat onlar ailenin doğal büyükleri gibidirler.

Hem Mesih talebeleri arasında yer alan olgun Mesih talebelerinin yani ihtiyarların ve hem de diğer bütün Mesih talebelerinin İsa'nın öğretilerine göre tek bir önderi vardır. Bu önder de İsa Mesih'tir. Kelam bunu bu şekilde söylemektedir. İhtiyarlara da, diğer bütün Mesih talebeleri gibi düşen şey, Mesih İsa'nın ışıklarını ve Ruh'un rehberliğini ve yazıların teşvikini izlemek ve yürekten tabi olmaktır. Ayrıca Mesih İsa'nın en büyük liderliğin hizmet etmekte olduğu sözü de çok önemlidir. Çünkü kendisinin de tek önder olmasını tarif ederken sadece "hizmet etmeye geldiğini" söylemeside oldukça ilginçtir.

Bütün bu öğretiler ışığında söylenebilecek olan söz, mana önderliğinde zirvede tek esas bir mana rehberi, önder olduğu gerçeği olmakla birlikte önderlik vasfını yansıtmak isteyen her kişinin de bunu ancak hizmet ederek yansıtabilecekleri şeklindedir.

Petrus, önderdir. Gerçekten de Petrus'un önderlik armağanı vardır. Andreas aynı şekilde önderdir. Bütün çevresindeki balıkçıların onu dinlediğini görüyoruz. Bu isimleri burada çoğaltmak mümkündür. Kısaca söylemek gerekirse Mesih İsa'ya ait kilise de yani toplumda, talebeler hepsi aslında kahinliğe çağrılmış olanlardır. Fakat bütün kahinlerin bir tek baş kahini vardır. Bu anlamda bütün Mesih talebeleri aslında mana yolunda, mana anlamında önderdir, bir diğer deyişle herkes hizmetçi, herkes öğrenen, öğrenmeye devam

eden ve herkes öğreten konumundadır. Bir başka açıdan söylemek gerekirse insanlığın kutsal Ruh'la yönlendirilen insanlara ihtiyacı bulunduğu oldukça açıktır.

O dönemde elbette fakirlere yardım eden insanlarda vardı. Ama bir farkla. Bunların büyük bir çoğunluğu günümüzde de olduğu gibi başa kakarcasına ya da birilerinin gözüne sokarcasına bu yardımları yapıyorlardı. Oysa Pavlus Filipililer mektubunda şöyle yazmaktadır; **“Mesih İsa’daki düşünce sizde de olsun. Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı’ya eşitliği sınıksız sarılabacak bir hak saymadı”-Filipililer 2:5-6.** Bu hakkı kullanmak yerine Mesih İsa kul özünü alarak bütün hizmetini bu konumda sunmuştur.

O zaman, ilk yüzyılda Mesih İsa’nın öğretilerine göre mana yoluna çıkan Mesih talebesi için önderlik bugün anlatıldığı ya da görüldüğü şekilden oldukça uzak bulunmaktadır. Mesela İncil’in içinde olan Pavlus’un bir mektubunda Pavlus **“Tanrı’nın Ruhu’yla yönetilenlerin hepsi Tanrı’nın oğullarıdır” -Rom.8:14** demektedir. Tanrı’nın oğlu olmak elbette mecazi manada bir halin tarifidir. Bu ifade Tanrı insan birlikteliğini vurgulayan bir ifadedir. Ama böylesi bir ünvan hiç kuşkusuz bütün insani makamların üstünde bir makamdır ve bu ünvan istisnasız Ruh’la yönetilen yani gerçekten samimi ve sadık bütün Mesih talebelerine lütfedilmiş bir ünvanıdır. Ayrıca İsa Mesih **“Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba’nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa Oğul da aynı şeyi yapar. Çünkü Baba Oğul’u sever ve yaptıklarının hepsini ona gösterir. Şaşasınız diye O’na bunlardan daha büyük işlerde gösterecektir”-Yuhanna 5:19-20** demektedir. Yani Mesih talebesine düşen gösterileni uygulamak, yaşamaktır.

Gösterilen Mesih İsa’da her bir samimi talebenin her ne konumda olursa olsun herkesten daha çok insanlığa, dünyaya hizmeti ile, hem de teşekkür bile beklemeden hizmeti ile ilahi ve içsel önderlik hizmetini yerine getirmesidir. Mesih İsa’nın Öz’e yani Baba’ya tabi olmasını bir anlamda kuşanması ve aynı şekilde ilahi sevgiye sevgi ve itaatle sadık kalarak kendi bulunduğu her alanda hizmetini sunmasıdır. İsa **“Beni seviyorsanız buyruklarımı yerine getirirsiniz”-Yuhanna 14:15** demektedir. O zaman gerçek Mesih talebeleri, Yol dostları teşekkür beklemezsizin bütün insanlığın hayrına, iyiye, güzele, kaosu ıslaha hizmet edenlerdir. Böylesi bir yaşamı Mesih İsa’yı gerçekten seviyorlarsa sergileyebileceklerdir. Çünkü aynı zamanda böyle bir yaşam Mesih İsa’nın aynı zamanda talebelerine buyruğudur.

Ayrıca **“İnsanın yalnız ekmekle değil Tanrı’nın ağzından çıkan her bir sözle yaşadığı”-Matta 4:4** öğretisi de yine kelami bir öğreti olarak bize işitme ile yaşama indirgeme arasındaki bağı net bir biçimde sunmaktadır. Bu sözler yaşam olmalıdır ki, bugün insanın kendi bencilliğinde ortaya koyduğu ve belli dini kalıplara sıkıştırılmış yaşamları, İsa’nın ortaya koyduğu gerçek “Yol” yaşamı ile karıştırılmasın. Bütün bu öğretilerin ışığında şu gerçeği iyice görmek çok önemlidir; Mesih İsa müslümanları, hristiyanları, Yahudileri bir araya getirmek için çalışan bir kişi olarak ortaya çıkmamıştır. Ya da budistleri, ataistleri belli bir din ismi altında imana getirmek için gelmemiştir. O’nun esas gayesi bütün insanlığı Yüceler Yücesi ile bir araya getirmek, barıştırmak ve “bir” kılmaktır. İnsanın yaratılış gayesi olan Yaratana suret olduğu gerçeğini kendi varlığını ortaya koyarak insanlığa yeniden ve yeniden hatırlatmak ve suret olabilmelerine “Yol” olmaktadır.

Elçilerin İşleri 10:34'de Petrus'un ağzından Luka şöyle yazmaktadır; **"Tanrı'nın insanlar arasında yarım yapmadığını, ama kendisinden korkan kişiyi, ulusuna bakmaksızın kabul ettiğini gerçekten anlıyorum"**. Bu sözlere göre de mana önderliği belli uluslara, belli seviyedeki insanlara, özel bazı ünvanlara sahip kişilere verilmiş değildir. Bugün yeni antlaşma mezheplerin öğretileri ve doktrinleri dışında ele alınıp okunabilirse varılacak nokta ilk yüzyılın o büyük mana ailesidir. O organize olmayan ama organik olan Mesih topluluğu, Mesih talebeleridir. Baş kahini esas baş mana rehberinin Mesih İsa olduğu ve gönülleri fetheden ve hiç bir şey için "benim" demeyen, "herşeylerini paylaşan" Yol dostları, Mesih talebeleridir. Fakirleri kucaklayan, içsellikleri iyileştiren, topluma iyileşme sunabilen, bir anlamda yerel kaosları ıslah edebilen Mesih talebeleridir.

Kısacası İsa'nın öğretisine göre "hristiyan önderliği" İsa'yı giyinen ve Mesih seviyesini yaşamına edinen her kişiye sunulmuş hizmet önderliğidir. Bu önderlikte önder asla 1.kendisine sorulmadıkça ruhsal konuları, mana konularını anlatmama gibi bir sorumluluğa sahiptir. 2. Ruhsal ve mana konularını asla para karşılığında paylaşmayacak olandır. 3. Birde ruhsal konularda konuştuğu ve öğrettiği zaman asla karşısında olanların kendisi ile aynı fikirde olmasını, hatta kendi yoluna dönmelerini beklemeyen olmalıdır. Görüldüğü gibi bu tarz bir önderlik, bu dünyanın alışmadığı, tanımadığı ve kolaylıkla alınamayacağı ve tanıyamayacağı bir önderliktir. . Bu bağlamda görünen organize yapılar ve onların bir çok ünvanlarını taşıyan kişiler esas Mesih İsa'nın bahsettiği mana önderliğini anlayabilmiş olan ya da bu tarife uyan kişiler değildir. Belki de hiç olmayacaklardır. Ama gerçek ışığında ışık kalıcı olanı ortaya koyacak ve geçici olan karanlığın gölgeleri arasında kendi kendini kendine mahkum edip kaybolacaktır.

VIII

Tanrı'nın krallığı

Tanrı krallığı nedir?

Tanrı krallığı, hükümlanlığı, egemenliği aslında bir ülkü mabedinin gönüllerde, dünya yaşamında yeniden inşasıdır. **"Gökte olduğu gibi yeryüzünde de Yüce O'lanın isteminin"** olmasıdır. Burada gökle kast edilen "sınırlı düşüncemizin şu an idrak edemeyeceği bir üst düzey" anlamındadır. Yani sevgi, lütuf, merhamet, adalet, eşitlik, yaşama saygı, yaratılmışı candan sevebilmek gibi bir çok kavramın tamlık halinin yaşama indirgenliği, dünyanın bir ülkü mabedi olduğu ve yaşamın da bu mabette ibadet halinde tam değerinde ve hakkını verircesine olduğu bir ortamdır.

Bu krallık, hükümlanlık ya da egemenlik adeta yepyeni bir şekilde, yepyeni bir modelde, yepyeni bir manevi yönetimde, sadece gönüllerde işlevi olan ve dolayısı ile maddi yaşamda tamamen dönüştürüp değiştiren bir ruhsal, görünmez yüreklerin krallığıdır. Bu haliyle bu krallık, bu egemenlik dünyanın hiç bir krallığına ya da yönetimine benzeyemeyen bir krallıktır. Bu dediğimiz gibi gözle görülmeyen, elle tutulmayan, belli bir yeri, merkezi, kurum ya da kuruluşu olmayan ve ancak hareketlerde, tavırlarda, konuşmalarda, yardımlaşmalarda, yaşamda, merhamette, acımda kendini gösteren bir yürek krallığı, bir yürek hükümlanlığıdır.

Böylesi bir krallığın başı Mesih İsa'dır. O Yüce O'lan'ın isteminde beklenen Mesih olarak her dilden, her ırktan, her inanıştan insanın anlayabileceği bir sadelikteki mesajı ile

bütün insanlığa Tanrıya suret olmak üzere yaratıldıklarını hatırlatıp yeniden doğuşla bol yaşama, sonsuz yaşama davet etmektedir. Böylesi bir bol yaşam, sonsuz yaşam bilincinde yaşam Tanrı krallığında yaşamdır. Bu krallığa herkes davetlidir, yeter ki, davetli olan insanlık daveti kabul etsin.

Mesih İsa, bir din kurucusu değildir. Aslında daha sonra kurulan Hristiyan inancının da tekeline değildir. Çünkü o öncelikle aşırı dindarlık, politika ve bencillik içinde iyice yoksullaşmış ve Roma altında ezilen Yahudileri ve o dönemde her ırktan, her milletten, her inançtan insanları, içselliklerinde özgürlüğe ve Yaratan'la buluşmaya kurtarmak için gelmiş olan ve o dönemde insanların da uzun süredir beklediği kişidir. Hatta bir çok dönemin Yahudisi için beklenen Mesih'tir. Mesih kelimesi, yağla meshedilmiş, onanmış, atanmış anlamına gelmektedir.

Kutsal yazılar içinde yüz yetmiş kez Tanrı krallığından bahsedilmektedir. İsa, yazılara göre çarmıh sonrasında da kırk gün süre ile hep Tanrı krallığı hakkında konuşmuştur; bu kayıt Luka tarafından şöyle kayda geçilmiştir; **“Kırk gün süreyle onlara görünerek Tanrı'nın egemenliği hakkında konuştu”-Elçilerin İşleri 1:3.** Luka, **Elçilerin İşleri 28:30-31**'de ise Pavlus'un da yine aynı konu hakkında konuştuğunu şöyle dile getirmektedir; **“Pavlus tam iki yıl kendi kiraladığı evde kaldı ve ziyaretine gelen herkesi kabul etti. Hiçbir engelle karşılaşmadan Tanrı'nın Egemenliği'ni tam bir cesaretle duyuruyor, Rab İsa Mesih'le ilgili gerçekleri öğretiyordu”.**

İsa, Tanrı'nın egemenliğine işaret edip durmuş ve az da olsa açıklamaya çalışmıştır. Oysa tam anlamı ile Tanrı'nın egemenliğini tanımlamak mümkün değildir. Belki de bir anlamda krallığı tanımlayabilmek krallığı yok etmek anlamına gelecekti. **“Evet, sizin de bizlerle bir paydaşlığınız olsun diye gördüğümüzü, işittiğimizi size duyuruyoruz. Bizim paydaşlığımız da Baba'yla ve Oğlu İsa Mesih'ledir”-1.Yuhanna 1:3.**

Görüldüğü gibi İsa ile gerçek ilişki organize bir yapılanma ya da örgütsel bir yapılanma değil organik bir yapılanma getirmektedir. Antlaşma, krallık ve bir mana düzeyi ailesi ve bu ailenin fertleri olma arasında büyük bir bağ vardır. İsa'nın yeni antlaşması eskiyi yıkmaya değil eskiyi tamamlama ve parçayı tamamen bütünle buluşturmaktır. Bu bağlamda İsa ile antlaşma büyük mana yolu ailesine katılım ve gönül krallığında yerini alabilmedir.

Bütün bu yazılanlara bakıldığında bugün İsa'yı sahiplenmiş inançların her ne kadar İsa Mesih ve öğretilerinden esinlenmiş olsalarda esas olara İsa'nın öğretisi ve yaşamından ne kadar uzak oldukları oldukça açıktır. Sorun bu açıklığın görülmesi bütün sistemlerin değişmesini getireceği için görmemezlikten gelmek bir çokları için tek çözüm olarak görülmektedir. Oysa bu hem insanlığın hem de yaratılmış harika dünyanın zararınadır.

Mesih İsa'nın Yol'u, bir din adı altında ya da mezhep adı altında tekelleştirilebilecek bir Yol olmadığı gibi, bu “Yol” misyoner bir yol da değildir. Evet, belki İsa'dan sonra müjdenin yayılması için bazı ziyaretler yapılmış olarak görülmektedir ve insanlar Mesih İsa'ya gelmektedirler. Ama dikkat edilirse Mesih İsa öncelikle Yahudi inancının yozlaşmış öğretileri üzerindeki Yahudilere kelimeler üzerinde durabilmeleri için bir yön vermeye gayret etmiş ve sonra da farklı ırk, kültür ve inançtakileri de bu muhteşem ‘Yol’una” davet etmiştir. Ama bu davet ediş bir misyonerlik faaliyeti şeklinde değildir.

Zaman zaman kendi talebelerini seçerken net bir davette bulunmuş ama bazı zamanlarda da Yunus Emre'nin "sen derviş olamazsın" sözü misali bir yaklaşımla kişileri uzaklaştırmaya çalışmıştır. Hele hele mesajını zor bulanlara ise; kendisini takip etmemelerini söylemiştir. Kısacası Mesih İsa'nın talebelik yolu "gizlide olan Baba" ile yine "gizlide" yani "yürekte" buluşulan bir yoldur. Aslında Pavlus'ta daha çok İsa'nın müjdesini Yeruslaim'de, Anadolu'da, Trakya'da ve bir çok yerde zaten Yahudi inancını pratik eden Yahudilere giderek onlarla paylaşmaya çalışmış ve bu havraların etrafında bulunan ve Tanrı'dan korkan, Tanrı'yı arayan kişilerle de doğal olarak İsa'nın müjdesini anlatmıştır. Kısacası ilk yüzyıl müjdelemesi dahi bugünkü anlamında müjdeleme yaptıklarını iddia eden organize kurum ve kuruluşlarla bağlantılı değildir.

Bazı hristiyanlar için **Matta 28:19'daki "Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin; size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin"** şeklindeki sözler sanki sadece organize misyon ve misyonerleri için söylenilmiş sözler olarak algılanmaktadır. Oysa İsa'da yeni yaşamı gönenmiş her bir Mesih talebesi için günlük yaşamın, talebelik yaşamının doğal bir hoca-talebe ilişkisinin gerekliliğini ve sürekliliğini anlatmaktadır. Bazı dinsel yorumlarda bu söylenenleri biraz olsun farklı yorumlamak bile bir anlamda o kişinin imandan düşme nedeni olarak gösterilmektedir.

Müjde adı üstünde olduğu gibi zaten herkes için müjdedir ama müjdenin öncelikle kişinin kendisini bilmesi için yüreğe işlemesi ve kişinin kendisini dönüştürüp değiştirmesi esastır. Müjdenin ruhunda bir şey yapma değil, bir şey olma, olgunlaşma vardır. Müjdeyi kişinin kendisinin dönüşüm ve değişim yaşamaksızın paylaşması ve bunun bugünlerdeki "Yüce görev" tabiri ile ifade edilmesi. Gerçekten İsa'nın ve müjdesinin kendi sadeliği içinde anlaşılmadığına güzel bir örnektir.

Kaldı ki, Mesih İsa'ya göre esas yüce görev çok daha farklı algılanmaktadır. Mesih İsa'ya göre "Tövbe ve göklerin egemenliğinin yakın olduğu" gerçeği müjdenin temelini oluşturmaktadır. Ayrıca **"buyrukların en önemlisi hangisidir"** diye sorulduğunda İsa'nın cevabı **"Tanrı'nın RAB'bi bütün yüreğinle, bütün canıyla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin. İkincisi de şudur: Komşunu kendin gibi seveceksin. Bunlardan daha büyük buyruk yoktur".-Markos 12:28-30** şeklinde olmuştur. Kısacası yüce görev samimi bir yürek tövbesi ile "bol yaşama" dönen bir kişi için yüce görev öncelikle "Tanrı'yı bütün yürek, bütün can ve bütün akılla sevmektir" ve sonra "komşuyu yani insan kardeşini sevmektir". Sonra da arzu eden canlara kendi de iyi bir Mesih talebesi olmak kaydı ile talebeliği tam olarak öğretmeye gayret etmektir.

Tanrının krallığı da bu bağlamda üstten alta yani bir anlamda mantık üstünden mantık altına inerek yaşam pratiğinde öğretilerin yaşanmasındadır. Bir başka deyişle Tanrı'nın egemenliği, Mesih İsa'nın **"tövbe ve göklerin egemenliği yakındır"** yani "dönüş ve değiş" buyruğuna cevap verenler içindir. Bu dönüşüm yukarıda yazdığımız gibi; 1.RAB'bi bütün yürekle, bütün canla, bütün akılla sevmek ve 2.Komşum olan insan kardeşimi de gerçekten sevmekle olacaktır. Bu dönüşüm akılla tam olarak "algılanamayacak" olan o üst tamlık seviyesi kavramları yüreklerimizde açmakla söz konusu olacaktır. Bu da doğal olarak bize dönüşüm sonrası her güne yayılan değişimi getirecektir.

İşte önce dönüşüm ve sonra her güne yayılmış Tanrı krallığının işlerliğindeki değişim bizi gerçek bir Mesih talebesi yapmış olacaktır. Bu dönüşüm sonrası değişim

Mesih talebesinde işlediği sürece talebe, yaşamı ile kendi dönüşüm ve değişim pratiği ile, Yol Talebesi olarak, gittiği her yerde insanlara Tanrı ışığını yansıtacak ve onların da dönüşüp değişebilmesine yol olmuş olacaktır.

Ama dikkat edilirse bu organize bir faaliyet, bir dini pazarlamak, başkalarının dinlerini değiştirmeyi amaçlamak, hele hele kültürlerine müdahale etmek tarzında bir durum değildir. Bu bir Mesih Talebesinin yürekten Tanrı'ya adanmışlıkla bütün insanlığın hayrında yürekten kendini hizmet etmeye adanmışlığı ile yaşadığı dönüşüm ve değişim yaşamını, bu yaşamı tatmak isteyen ve talebe olmayı talep edenlere sunabilmektir. Bu da **“Size buyurduğum herşeye uymayı onlara öğretin”** ifadesinde de görüldüğü gibi belki bazen kişinin talebelik hayatını uzun süre bir başka talebe adayı ile ya da yeni bir Mesih talebesi ile paylaşmak anlamına gelmektedir. O da elbette “talep edilmesi kaydıyla”..

Görüldüğü gibi dostlar Yola talebe olmak hem çok kolay, hem de etrafımızı saran bunca din adına, ruhsallık adına kendi siyasi tarihi içinde, kültürü içinde, algısı içinde, dili ve edebiyatı içinde gelişmiş kurum ve kuruluşlar varken oldukça zordur. Ama esas olan mana gerçeğimizin ne olduğunu bulmaksa şayet, o zaman ilk yüzyılda en sade ifadelerle bütün insanlığa seslenen İsa Mesih'e, o yüzyılın içinde kulak vermek gerekir. Ve sonra işittiğimiz bütün insanlığın hayrına olan mana yolu mesajlarını, öğretilerini, yaşam pratiklerini 21.yüzyıla aynı sadelikte, aynı paklıkta ve bu yüzyılın sorunlarına ve gerçeklerine de sırt dönmeksizin taşımamız gerekmektedir.

Bakın o zaman insanlık bilimde, ilimde ilerlerken kendi iç dünyasında, mana dünyasında da yaşamı yaşam tadında yaşamaya başlayacak ve ruhu ile bedenini, madde ile mana dünyasını, kısacası ikiyi bir yapabilecektir. Bu Tanrı krallığının, egemenliğinin dünyaya gelmesidir. İnsanlığın mesihleşmesidir. Dolayısı ile insanlığın kurtuluşudur. Işığa kavuşmuşluğun ışıttığı bir mabet bedende, yani her birimizde dünyayı layık olduğu aydınlığa, daha doğru, daha hızlı bir biçimde yükseltebilmektir. Bu Mezmurcunun dediği gibi “kurtla kuzunun barış içinde bir arada oturabildiği bir dünyaya kavuşmak” demektir. Böylesi bir “ülkü mabedine” hep birlikte...

www.allsaintsmoda.net
instagram-allsaintsmoda
youtube-all saints moda
allsaintsmoda@gmail.com

